

Folketingets Socialudvalg

Departementet

Holmens Kanal 22
1060 København K

Tlf. 3392 9300

Fax. 3393 2518

E-mail vfm@vfm.dk

ECO/ J.nr. 2009-4608

Dato: 26. juni 2009

Under henvisning til Folketingets Socialudvalgs brev af 29. maj 2009 følger hermed indenrigs- og socialministerens endelige svar på spørgsmål nr. 404 (SOU Alm. del). Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Martin Henriksen (DF).

Spørgsmål nr. 404:

”Mener ministeren, at det er udtryk for god social- og integrationspolitik, når man ansætter medarbejdere, herunder de såkaldte støttekontaktpersoner, som oftest er de unges eneste kontakt til myndighederne, og dermed også den eneste mulighed for behandling, uden relevant uddannelse til at varetage den konkrete indsats overfor unge med komplicerede dobbeltdiagnoser, herunder stofmisbrug og psykisk sygdom? Ministeren bedes redegøre for, om der fra statens side, f.eks. via krav i lovgivningen, bekendtgørelser m.v., er fastsat krav til uddannelsesniveau og erhvervs erfaring hos ansatte i f.eks. sikrede institutioner, sanktionsinstitutioner/sanktionspladser (ungdomssanktionen), gadeplansprojekter, støttekontaktpersonordninger (mentorordninger), klubber og forskellige former for væresteder?”

Svar:

Hvis unge har behov for særlig støtte, herunder behov for behandling på grund af komplicerede dobbeltdiagnoser, stofmisbrug og psykisk sygdom, skal kommunen lave en (§ 50) undersøgelse af de unge og deres forhold. Denne undersøgelse er en forudsætning for at kunne yde støtte til den unge, herunder bevilge en kontaktperson til den unge. Undersøgelsen skal således munde ud i en begrundet stillingtagen til, om den unge har behov for særlig støtte og i givet fald, hvori denne støtte bør bestå.

Formålet med en kontaktperson er, at den unge får en fast voksenkontakt bl.a. fordi den unges familie ikke har ressourcer til at yde denne støtte jf. også besvarelse af spørgsmål 402 om formålet med brug af kontaktpersoner. En kontaktpersons opgave er ikke at behandle den unge for fx psykisk sygdom og stofmisbrug. Hvis den unge tildeles en kontaktperson, har kommunen løbende pligt til at følge op på indsatsen og vurdere, om indsatsen er hensigtsmæssig, set i forhold til den unges problemer.

Viser § 50 undersøgelsen, at den unge, fx på grund af en kompliceret dobbeltdiagnose, har behov for behandling, skal kommunen sørge for, at den unge får en behandling, som tilgodeser den unges behandlingsbehov. Behandlingen kan foregå på en offentlig behandlingsinstitution, et godkendt socialpædagogisk opholdssted for unge eller et privat behandlingstilbud til stofmisbrugere.

Det er kommunerne, der godkender døgninstitutioner og private opholdssteder og private behandlingstilbud til stofmisbrugere. I forbindelse med godkendelsen, skal kommunen sikre, at der på de enkelte anbringelsessteder og behandlingstilbud er kvalificeret personale, som varetager behandlingen af de unge. Dette udelukker dog ikke, at der på det enkelte anbringelsessted også ansættes personale, som ikke har fx en pædagogisk uddannelse.

Der er ikke fra statslig side fastsat krav i lovgivningen om uddannelsesniveau og erhvervserfaring hos ansatte på institutioner for unge. Derimod er der krav om, at unge kun må anbringes på anbringelsessteder og i behandlingstilbud, som er godkendt af kommunen.

Jeg kan endvidere oplyse, at der i bekendtgørelsen om kommunernes tilsyn med og godkendelse af private opholdssteder, botilbud og private behandlingstilbud for stofmisbrugere er fastsat regler om, at kommunalbestyrelsen skal godkende den samlede medarbejdergruppes personlige og faglige kvalifikationer i forhold til målgruppen og i særlige tilfælde kan indkalde medarbejdere med en utraditionel uddannelsesmæssig baggrund til en samtale. Kommunalbestyrelsen kan, som godkendende myndighed, indhente relevante oplysninger om medarbejderne, herunder om uddannelsesbaggrund og evt. straffeattest. Det er dog opholdsstedets ledelse, der har ansvaret for personalets ansættelse.

Når det drejer sig om offentlige kommunale eller regionale institutioner, herunder sikrede institutioner, er det driftsherren (kommunen eller regionen), som har ansvaret for medarbejdergruppens personlige og faglige kvalifikationer.

Fra statslig side understøttes de ansattes kvalifikationer gennem tilbud om kurser og efteruddannelse samt fx håndbøger om anbringelsesreformen og ungdomssanktionen. Håndbøgerne indeholder vejledning om lovgivning, redskaber/metoder der kan bruges i det daglige arbejde med bl.a. udsatte og kriminelle unge samt oplysninger om forskning på området.

Karen Ellemann

/ Ellinor Colmorten